

MAANDANS

GEBONDEN DOOR BLOED SERIE
BOEK EEN

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Table of Contents

Proloog

Hoofdstuk 1

Hoofdstuk 2

Hoofdstuk 3

Hoofdstuk 4

Hoofdstuk 5

Hoofdstuk 6

Hoofdstuk 7

Hoofdstuk 8

Hoofdstuk 9

Hoofdstuk 10

Hoofdstuk 11

Hoofdstuk 12

Hoofdstuk 13

Hoofdstuk 1

10 jaar later...

Uit de dansclub bonkte luide ritmische muziek en het grote paarse neonlicht veranderde van kleur op de beat. Het licht wierp een spookachtige gloed over het gebouw aan de overkant van de straat. Op het dak van dat gebouw stond een man met kort, lichtblond haar met een voet op de rand. Hij rookte een sigaret, leunde hij naar voren en rustte met een elleboog op zijn gebogen knie.

Kane Tripp boog zijn hoofd een beetje en wreef met een hand door zijn korte piekerige haar. Hij had er een hekel aan om het te laten knippen en miste de lengte van vroeger. Hij kon nog steeds het gevoel herinneren van hoe het zacht zijn onderrug streelde. Hij bracht de sigaret naar zijn lippen, inhaleerde diep en beseftte dat hij vele zaken gemist had, zoals de sigaretten die hij rookte voordat hij levend begraven en voor dood achtergelaten werd.

Veertig jaar geleden had Malachi, de leider van een kleine clan jaguars, hem overvallen en beschuldigd van de moord op de gezellin van de gedaanteverwisselaar. Voor die nacht stond Kane op goede voet bij de jaguars en hun leider was een van zijn beste vrienden geweest. De herinnering zorgde ervoor dat Kane zijn lippen samenperste. Malachi had hem in een vlaag van razernij berecht, veroordeeld en een vonnis uitgesproken.

Door een spreuk te gebruiken uit precies dat boek waarvan Kane dacht dat hij het zo goed verstopt had, wist Malachi hem met een vloek vast te houden zodat hij niet meer kon bewegen of praten... hij was zelfs niet in staat om zich te verdedigen. Toen had hij Kane's oorring met de bloedsteen uitgetrokken, de oorring die het hem mogelijk maakte om vrij in het licht rond te lopen. De bloedstenen hadden ooit aan Syn, de eerste vampier, toebehoord.

Kane had eens gevraagd hoe het mogelijk was dat er iemand de eerste was geweest en het antwoord had hem ontsteld.

Syn was alleen in deze wereld gekomen, gewond en uitgehongerd. Een jonge man had hem gevonden en door zijn honger had Syn zijn bloed gedronken. De vampier leerde al spoedig dat de mensen van deze wereld kwetsbare wezens waren en dat hun ziel hen verliet wanneer hij zijn bloed met hen deelde in de hoop om een familie op deze planeet te creëren. Maar

vanaf het moment dat hun ziel weg was, werden ze nutteloos voor hem en veranderden ze in monsters.

Syn had tijdens zijn eindeloze leven slechts drie mensen gevonden die hun ziel wisten te behouden... deze werden zijn kinderen. Het enige verschil was dat de zon hen verbrandde eenmaal ze veranderd waren ... waardoor zij en hun verwanten het daglicht moesten mijden. Op de planeet van Syn was dit door de bloedsteen nooit een probleem geweest.

De dikke armbanden die Syn had gedragen, afkomstig uit zijn eigen wereld, waren vervaardigd uit bloedsteen. Hij had een ring, een halsketting en een enkele ooring gemaakt door een stuk van een van de armbanden af te breken. Opnieuw raakte Kane met zijn hand de ooring aan die in zijn oor stak.

Hoewel de bloedsteen hem een bijna normaal leven had geschonken... was het Syn's spreukenboek geweest dat de ondergang van Kane in gang had gezet. Kane had het voor zijn uitverkorenen laten liggen zodat ze het verstandig konden gebruiken terwijl hij sliep. In het boek stond de verdoemspreek, een manier om zich te ontdoen van de zielloze kinderen wanneer zij een te groot gevaar vormden voor de mensen.

Kane had slechts met donkere en verstarde ogen kunnen toekijken hoe zijn vroegere vriend de donkere aarde bovenop hem schepte. Het laatste dat hij zich herinnerde was de hemel vol sterren boven het bos.

De duisternis was allesverterend en eindeloos stil geweest. De spreuk hield hem vastgebonden, maar hij kon dingen in de aarde over hem heen voelen kruipen. Kleine, sterfelijke wezens die niet van zijn vlees wilden eten, maar onbewust aan zijn ziel knaagden.

Naarmate de tijd verstreek werd hij ervan overtuigd dat hij waanzinnig was geworden. En toen begon hij plotseling geluiden te horen, steeds vaker... stemmen. Ze waren meer dan welkom in zijn gevangenschap en hij verlangde ernaar om meer te horen. Soms hoorde hij hele families, maar meestal slechts volwassenen.

Soms probeerde hij om zich tegen de spreuk te verzetten en om hulp te roepen of om zichzelf op een of andere manier gezelschap te houden. De magie hield hem echter gevangen en maakte hem volkomen machteloos. Hij kende deze spreuk... had het zelf al gebruikt tegen boosaardige wezens. Het was ingewikkelde magie die het bloed van een geliefde vereiste om hem te bevrijden. Een liefdesspreuk die zo krachtig was dat alleen een zielsverwant van het slachtoffer het kon doorbreken.

Het was altijd doeltreffend gebleken tegen zielloze vampiers omdat er een ziel nodig was om een zielsverwant te kunnen hebben. Hij had de spreuk meerdere keren gebruikt om de wereld te redden van zijn duivelse verwanten die niets anders kenden dan bloedvergieten.

Kane lachte bitter door de beklemmende herinnering aan het moment toen hij beseftte dat hij verdoemd was... omdat hij geen zielsverwant had. Hij had althans nog nooit een dergelijk mysterie ontmoet. En moest er iemand zijn, dan was het onwaarschijnlijk dat diegene bloedend over zijn graf zou strompelen. Malachi's hart was zo gebroken geweest... hij had zo intens van zijn vrouw gehouden dat hij wenste dat Kane de diepte van een dergelijke liefde leerde kennen en ernaar zou verlangen.

En of hij ernaar verlangde. Hij weende vaak terwijl hij smeekte, in de hoop dat god luisterde, opdat zijn zielsverwante zou komen zodat hij terug vrij kon zijn. Als hij echt de vrouw van zijn beste vriend had vermoord, dan zou het een terechte straf zijn geweest. Maar hij was onschuldig.

Op een nacht, lang nadat hij alle hoop had opgegeven, hoorde hij het. Het verre geluid van Malachi's gebrul doorbrak zijn krankzinnige innerlijke monoloog en werd vergezeld door een tweede dierlijke schreeuw uit woede. En toen hoorde hij tot zijn verbijstering de stem van een klein meisje vlak boven zich, smekend dat ze haar puppie geen pijn zouden doen.

Het geluid van haar fragiele, anstige stem brak iets in hem en deed hem smachten naar vrijheid, zodat hij haar kon beschermen tegen de nachtelijke beesten.

'Malachi zal jouw puppie geen pijn doen, kleintje,' fluisterde Kane met zijn geest.

Het was waar. Malachi zou niets of niemand kwaad doen tenzij hem op een of andere manier onrecht was aangedaan... en vooral geen kind. Kane voelde een sprankel leven in zijn binnenste terugkeren omdat hij wist dat zijn vriend zo dichtbij was. Hij werd kwaad toen het meisje weer gilde en hij iets hard op de grond hoorde neerkomen. Bloed... hij rook vers vergoten bloed dat door de zachte aarde in zijn richting sijpelde.

Het was het zaligste dat hij ooit had ervaren. De geur overspoelde zijn geest en voerde hem bijna naar een nog diepere krankzinnigheid, hoewel hij wist dat hij niet zo ver zou geraken. Hij was te verzwakt door zoveel tijd doorgebracht te hebben zonder iets te drinken... stervend van de dorst zonder ooit dood te gaan. En op dat moment voelde hij een stuiptrekking in een van zijn vingers.

Kane concentreerde zich hierop en probeerde om zich, met wat er nog van zijn geest restte, te bewegen. Hij voelde de dagen voorbijgliden en ging daarvoor af op de warmte van de grond die hem omringde. De geur van bloed was nu overal en dreef hem naar boven. Uiteindelijk was hij in staat om zijn armen langzaam te bewegen en begon het lange werk om zich uit zijn eigen graf te bevrijden.

Nog meer dagen begonnen en eindigden en toen zijn hand zich eindelijk een weg door de bodem duwde, huilde hij letterlijk tranen van geluk. Kane trok zichzelf uit de modder, opende zijn ogen, keek naar boven en lachte bijna maniakaal toen hij de donkere hemel vol sterren zag. Toen hij terug naar de grond keek, zag hij een lapje stof met wat opgedroogde bloeddruppels. Hij raapte het op en hield het tegen zijn neus om de geur te inhaleren van het bloed dat hem had bevrijd.

Met de herinnering van zijn redding stevig in zijn hand vastgeklemd, hief hij de rest van zijn lichaam uit de aarde. Malachi en de gedaanteverwisselaar, die in tegenstelling tot hem wel de vrouw van de jaguar had vermoord, lagen op amper een halve meter van zijn graf dood op de grond.

Kane keek naar het bos achter hen. Hij wist dat het meisje al lang verdwenen was, maar iets overtuigde hem ervan dat zij zijn zielsverwante was. Wie anders kon de betovering doorbreken die Malachi op hem had uitgesproken?

Kane was te zwak om het meisje te gaan zoeken. Hij kroop op Malachi af en raakte de wang van de man zacht aan. Hij draaide zijn gezicht naar zich toe en voelde verward hoe de zuurstof zijn lichaam verliet. Malachi droeg de ooring met de bloedsteen. Zijn ooring!

In een ogenblik van woede en met een beweging die te snel was om waar te nemen, stond hij recht met de ooring in zijn hand. Kane staarde naar Nathaniel, de man die hem erin had geluisd, en hij verzwolg de duisternis om hem heen tot het hem als een nachtelijk gewaad omhulde. Toen verdween hij erin.

Kane ademde uit en keek toe hoe de rook door de lucht zweefde en samenkrulde voordat het door de wind werd weggeblazen. Hij had de laatste tien jaar van zijn leven rondgezworven van land naar land en van continent naar continent terwijl hij alles leerde en proefde dat hij tijdens zijn dertigjarige gevangenisstraf had moeten missen.

Hij had zijn kracht langzaam terug moeten opbouwen en was begonnen met een doodsbangе witte Yorkshire puppie die hij in een uitgeholde boom in dat bos had gevonden. Hij wist dat de hond het huisdier van iemand was geweest en hij voelde spijt dat hij zoiets moest doen, maar de drang om zich te voeden was op dat moment sterker dan zijn wroeging.

Het was pas nadat hij gedronken had dat het tot hem doordrong dat de puppie van het meisje moest zijn dat hem had bevrijd. Hij voelde nog een zwak sprankeltje leven in de kleine haarbal en deed toen het ondenkbare. Hij beet zijn eigen pols door en liet enkele druppels op het roze tongetje vallen. Toen legde hij de puppie op de grond en vroeg zich af waar hij mee bezig was. Het kon onmogelijk lukken... of toch?

Ze had hem twee keer gered zonder het zelf te weten. De herinnering aan haar angstige stem deed hem nog steeds opschrikken uit zijn diepste slaap. Hij wenste dat hij haar gezien had... gewoon een glimp zodat hij een beeld kon plakken op de stem die hem maar bleef achtervolgen.

Hij nam de kleine halsband uit zijn jaszak en keek naar het naamplaatje in de vorm van een been dat eraan vastzat. Hij wist de familienaam, maar het adres klopte al jaren niet meer. Hij was op zoek gegaan nadat hij eindelijk geleerd had om met een computer te werken, maar de ouders van het meisje waren dood en het huis was verkocht. De dochter, van wie hij zeker wist dat zij diegene was die hem terug de vrijheid had geschonken, was spoorloos verdwenen.

Kane gooide zijn sigaret naast zijn linkervoet en stampte die uit. Eenmaal terug in Los Angeles was hij meteen naar de club gegaan die Malachi uitbaatte en waar hij woonde, alleen maar om te concluderen dat het verkocht was en dat zijn kinderen naar een nieuw adres waren verhuisd. De nieuwe woonplaats was niets meer dan een verlaten warenhuis, maar de jaguars hadden het onlangs gerenoveerd tot een nachtclub die hip was en de huidige tijd waardig. De zaak werd nu gerund door Malachi's kinderen.

Hij schudde zijn hoofd en vroeg zich af hoe Malachi in staat was geweest om te hertrouwen nadat hij zo intens van zijn eerste vrouw had gehouden. Ze was zijn zielsverwante geweest en hoewel gedaanteverwisselaars bekend stonden om hun seksuele driften, was het bijna onmogelijk dat ze nog van iemand anders hielden eenmaal ze hun zielsverwant hadden gevonden.

Nadat Kane wat research had gedaan, ontdekte hij dat Malachi's nieuwe vrouw hem vier kinderen schonk en uiteindelijk in het kraambéd stierf bij

de geboorte van Nick, hun jongste zoon.

Malachi was gestorven die nacht toen Kane het gebrul van onder de grond had aangehoord, maar Kane voelde nog steeds de drang om wraak te nemen. Het knaagde voortdurend aan zijn ingewanden. Bijna alle vampiers werden uit de duisternis geboren en misschien was Syn verkeerd geweest om te denken dat hij zo anders was dan zijn bloedverwanten. Misschien had de waanzin van dertig martelende jaren onder de grond voldoende schade aangericht zodat hij nu geen uitzondering meer was. Zijn geest bevond zich nog steeds op die donkere plaats waar Malachi hem in de grond had gestoken.

Volgens Kane waren het de jaguars die als eerste bloed hadden vergoten. Nu was hij terug om zijn respect in natura te betuigen... aan dat hele verdomde ras van gedaanteverwisselaars. Hij zou beginnen met Malachi's kinderen, maar daar zou het niet mee ophouden. De volgende op zijn lijst waren de kinderen van de gedaanteverwisselaar die hem erin had geluisd... Nathaniel Wilder.

Het vinden van volgelingen die hem van bloed konden voorzien bleek niet moeilijk. Kane verbaasde zich er nog steeds over hoe groot de ondergrondse gothscene in de binnenstad wel was. De meeste van hen droomden slechts van wat hij was... een echte vampier in plaats van een wannabe goth.

Het enige dat hij moest doen was een van hen veranderen en dan deze zielloze volgeling naar eigen believen gebruiken. Hij had de meest gevaarlijke van de groep uitgekozen... diegene die zijn ziel reeds aan de duisternis verkocht leek te hebben. Raven, een schurk, was een borderline psychopaat geweest als mens... een goth verstotene die reeds naar bloed verlangde voordat hij er echt behoefte aan had.

Raven was de enige persoon die Kane ooit ingelichtte over de achterbakse gedaanteverwisselaars die hem in de val lokten en daarna levend onder de grond stopten. Hij wist niet waarom hij het aan Raven had verteld... waarschijnlijk uit verveling.

Kane had de schurk op de stad losgelaten. Nog voordat hij herboren werd was Raven al razend op de wereld geweest en nu had Kane hem een uitlaatklep geboden voor die woede. Raven had het op zich genomen om in naam van Kane wraak te nemen en de zielloze vampier gebruikte zijn nieuwe vaardigheden zo vaak en zo koelbloedig als hij maar kon.

Kane deed zelfs geen moeite om Raven op andere gedachten te brengen, want het paste perfect in zijn plan om de rest van Malachi's familie naar de verdoemenis te brengen. Waarom zou hij gedaanteverwisselaars beschermen tegen Raven? Het enige dat hij had gedaan was tegen de jongen zeggen dat het niet noodzakelijk was om zich te voeden met mensen en dat hij helemaal niemand kwaad moest doen indien hij dat niet wilde. Het was niet zijn schuld dat Raven het verkoos om in plaats daarvan dood en verderf te zaaien.

Kane had slechts een keer ingegrepen en dat was toen Raven voor het eerst iemand vermoordde en zijn slachtoffer met het merkteken van de vampier zomaar in het zicht van de mensen liet liggen. De geheimhouding van zijn eigen soort was zo normaal voor hem geworden dat Kane vergeten had om dat geheim met Raven te delen. Kane toonde hem toen hoe hij de bijsporen kon doorklieven zodat het meer op een 'simpele' sadistische moord leek.

Raven had er een gewoonte van gemaakt om zijn slachtoffers nabij Maandans te leggen zodat de autoriteiten hen konden vinden. Het was een uitgekiend plan. Het merendeel van de vampiers was aangeboren slecht en Kane had het meeste van zijn ondode leven binnen het bereik van moordenaars doorgebracht. Deze jongen zien moorden voelde niet meer dan normaal aan voor zijn soort.

Indien Syn wakker was om de moordpartijen te zien, dan zou hij de wereld van die ellende verlost hebben door Raven te doden of hem terug aan het graf vast te binden. Nu dat Kane een dergelijke straf had ervaren, wenste hij dat er voor een snelle dood zou worden gekozen..

Voor zijn verbanning had hij met nog een andere vampier vriendschap gesloten... Michael. Ze waren langer samen geweest dan elk van hen zich kon of wilde herinneren. Ze hadden allebei de bloedstenen als geschenk ontvangen omdat ze hun ziel wisten te behouden... zij allebei en Michael's broer Damon.

Michael had een goede inborst... en stond, zoals het spreekwoord luidt, nog steeds aan de kant van de engelen, hoewel hij het gerucht had opgevangen dat Damon zijn duistere kant had ontwikkeld en zijn broer in het vizier hield. Misschien zou hij Damon, eenmaal de zaken hier afhandeld waren, een bezoekje brengen om hem wat manieren bij te brengen. Kane verwonderde zich over de plotselinge rivaliteit tussen de broers, want

Michael hield echt van zijn broer... maar het leveln leek altijd de neiging te hebben om te veranderen en ingewikkelder te worden.

Kane wilde niet dat Michael wist welke verdorvenheid het graf in hem had achtergelaten. Hij had Michael tijdens de laatste paar weken af en toe vanop een afstand in het oog gehouden. Hij wist dat Michael en Warren, de zoon van de oudste jaguar, nu bevriend waren... net zoals hij en Malachi lang geleden.

Gedaanteverwisselaars waren verraders en Michael moest dit nog zelf ervaren. Door zich te ontdoen van de gedaanteverwisselaars zou hij Michael een laatste gunst bewijzen... uit nostalgie zeg maar.

Kane raakte de ooring aan en wist dat het de bloedsteen was die hem er altijd van weerhouden had om mensen te doden. Moest zijn ziel echt slecht zijn, dan zou de magie van de bloedsteen geen effect op hem hebben gehad. Hij had zich vaak afgevraagd hoe Malachi dat simpele feit over het hoofd had gezien... het bewijs van zijn onschuld lag voor het grijpen.

Het deed er niet meer toe... Hij had dertig jaar in gevangenschap doorgebracht omwille van iets dat hij niet had gedaan. 'Mijn wraak zal zoet zijn, vrienden.'

*****

'Televerkoper?' vroeg Chad en probeerde om zijn grijns te verbergen terwijl zijn kleine zus de telefoon zo hard neergooide dat het van het vaste toestel aan de muur denderde. Het kwam kletterend op de vloer terecht.

Envy stelde zich voor dat de telefoon het hoofd van haar vriendje was en schopte het de gang in voordat ze zich tot haar broere richtte. 'Zijn jullie allemaal honden of zijn het alleen maar de kerels waar ik mee uitga?'

Chad hield in geveinsde overgave zijn handen op. 'Volgens mij zijn meisjes net zo erg. Kalmeer nu eens en vertel je grote broer wat er aan de hand is.'

Envy legde haar voorhoofd tegen de koele wand. Ze weigerde om zelfs maar een traan te laten opwellen, laat staan om een te laten ontsnappen. Ze hield niet voldoende van Trevor om te huilen omwille van hem en ze was het oprecht beu dat alle jongens op een of andere manier tekortschoten. 'Jason belde zonet om me mee uit te vragen. Hij dacht dat ik terug single was omdat hij Trevor in een dansclub was tegengekomen. Hij stond bijna te neuken met een ander meisje op de dansvloer.'

Chad schudde zijn hoofd. Hij zou geen medelijden hebben met Trevor eenmaal zijn zus hem te pakken kreeg. ‘Waarom gaan wij dan niet op stap?’ Hij trok vragend een wenkbrauw op. Dit wilde hij voor geen geld in de wereld missen.

Envy hield van dat idee en glimlachte. ‘Geef me tien minuutjes om me klaar te maken.’

Chad knikte, ging op de rand van de sofa zitten en klikte met de afstandsbediening het nieuws aan, hoewel hij er geen aandacht aan schonk. Hij was er toch tegen geweest dat ze met Trevor begon aan te pappen. Hij wist dat die kerel zich alleen maar probeerde te gedragen als een puur Amerikaanse, rijke, bijna universitaire student om iedereen op een dwaalspoor te zetten, maar dat betekende niet dat hij het kon appreciëren dat hij tegen Envy loog over wie hij echt was. Als Trevor met haar naar bed ging, dan moest ze tenminste de waarheid weten over wie ze naaide.

Een relatie baseren op een leugen was vragen om problemen. Als je dan toch moest liegen, dan was het beter om er helemaal buiten te blijven. Hij had Trevor de laatste keer dat hij hem zag in een hoek gedrukt en tegen de undercoveragent gezegd dat hij ofwel de waarheid tegen Envy moest vertellen over wat hij allemaal uitstak, of dat hij haar anders verdomme met rust moest laten. Het was niet zijn schuld dat Trevor naar niemand luisterde behalve naar zichzelf.

Het maakte hem nijdig om te bedenken dat Trevor Envy misschien alleen maar gebruikte terwijl hij undercoverwerk deed in het uitgaansleven. Doordat zij als barmeid in een heleboel clubs bijkluste, had Trevor een reden om voordat de club opening met haar mee naar binnen te gaan en daar dan tot na sluitingsuur te blijven. Door daar te zijn zonder de menigte was hij veel beter in staat om rond te neuzen en Envy besepte het niet.

Chad weigerde om undercover te gaan, ook al probeerden de Speciale Eenheden hem nu al geruime tijd te rekruteren. Hij was hun favoriete persoon om te bellen wanneer er deuren moesten worden ingetrapt en mensen worden neergelegd. En daar had hij geen problemen mee. Hij sloeg liever een klootzak tegen de grond dan rond te sluipen om mensen af te luisteren en documenten te zoeken in de hoop om vuile informatie over iemand te weten te komen.

Hun vriend Jason daarentegen zou een veel geschikter vriendje zijn voor Envy. Ze waren samen naar school gegaan, maar daarin schulde ook het probleem. Jason was gedurende de hele middelbare school verliefd op haar

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>